

τὸς τῶν λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ δύο ἐσώδρακα φανέντα ἐπὶ σκηνῆς περὶ τὰ σκέλη δύο μελῶν τοῦ χοροῦ, ἀσυστόλως καὶ μὲ πρόθεσιν προσβολῆς κατὰ τῆς δημοσίας ἡθικῆς.

Ἐκθεσις πλειονοψηφίας. Τέτοια καμπάνα καλλίτερα ἢς λείπει· προτιμῶ ν' ἀκούω τῇ ρούσσικῃ. Ἐμπορεῖ νὰ σημαίνει ὅσον θέλει ὁ κώδων, ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω ἄλλην φορὰν εἰς τὸ ἐρημητήριον.

Ἐκθεσις μειονοψηφίας. Ὁ καυμένος ὁ ἐργολάβος! τί νὰ κάμῃ κι' αὐτός! Ἄν ἀποφασίσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ μελόδραμα . . . καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου, ποῖος εἰξεύρει; . . . μπορεῖ καὶ νὰ κάμῃ.

Ἐκθεσις Ὀλυμπίων (καφεῖον) γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπων ἀκρωμένους τὰς δοκιμὰς τῆς Αἰδᾶς.

Συμπέρασμα Ceci tuera cela.

*

Υ. Γ. ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ Aida

Τῆς ὥρας προκεχωρημένης οὔσης ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς στείλω βραχὺ τηλεγράφημα ἐπὶ τοῦ παρόντος μιμούμενος τὴν Νέαν Ἑφημερίδα.

Αἰδᾶς παράστασις ἐστέρθη ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Θεαταὶ 2193 1)4, ἐπεὶ δὴ ἦτο καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς. Ὅλοι ἐπέτυχαν ἐξάισια, καὶ ὑπὲρ πάντας ἐπέτυχε καλλίτερον ὁ κ. Τσόχας εἰσπράξας τρισχιλίας δραχμὰς· 52 παρεφρόνησαν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ. Τσόχας ἐκηρύχθη Ὀλυμπιονίκης. Ὁλὴ ἡ Αἴγυπτος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Θρίαμβος Ἀραμπῆ-μπέη εἰς Θήβας ἐκτακτος τὴν λαμπρότητα. Ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ συνέλαβεν αὐτὸν ὡς συνένοχον Βελενταϊκῶν. Μέγας ἀναθρασμὸς εἰς πλατεῖαν. Ροῦφος ἀπέστειλε δύο ἵππο-σιδηροδρόμους πρὸς περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τῶν ὁμογενῶν.

Τενεκὲς

Εἰς τὸ νησί τῆς Κλείσοβας

Ἄλλα πτηνὰ, ἄλλα ἄνιμα . . .
Ἄνε.

Εἰς τὸ νησί τῆς Κλείσοβας τὸ ξακουστὸ
Θὰ πάμε νὰ περάσουμε τὸ καλοκαίρι,
Πετάλι νὰ χορτάσουμε λαχταριστὸ,
Ἐγὼ φτωχὸς Ψαράς, κι' ἐσὺ πιστὸ μου ταῖρι.

Ὅσα ψαράδικα τραγοῦδιὰ θὰ μοῦ λές,
Θὰ 'ς τὰ πληρώω μὲ τὰ πιὸ παχειὰ λαυράκια·
Ψαράδικαις κι' οἱ δυὸ θὰ βάλουμε στολαῖς·
Θάμαί γιὰ γέλια, καὶ θὰ εἶσαι γιὰ φιλάκια.

Ἐκεῖ τρυγῶ τὰ ὀλόστρωτα νερά
Λευκὰ θαλασσοπούλια θὰ τὰ φτεροδέρνουν·
Κ' ἄσπρο πανὶ ἢ γαῖτα μας θὲ νὰ περᾷ,
Καὶ δὲ θὰ φεύγουνε· γι' ἀδέρφι θὰ τὴν πέρνουν.

Θὰ σὲ μαθαίνω—τί δουλειαῖς καὶ τί γιορταῖς!—
Νὰ κυβερνᾷς μονάχη τὸ λευκὸ πανάκι,
Νὰ στήνῃς μέσ' τῇ λίμνῃ ταῖς καλαμωταῖς,
Καὶ νὰ ψαρεύῃς μὲ χαρὰ μὲ τὸ καμάκι.

Παντοῦ σὲ ἰλαρὴ, ὀλάνοιχτη θωριὰ
Τὸ μάτι θὰ κυλᾷ· σὰν ἄγριο μετερίζι,
Ἀπὸ τῆς Πάτρας μόνο τὴ μερὰ, βαρεῖα,
Μαῦρ' ἢ Βαράσσοβα θὲ νὰ μᾶς φοβερίζῃ.

Θάρια, ἄλλαι ἦσαν μὲ μία κάλτζα καὶ μ' ἓνα τσόκαρο,
ἄλλαι μὲ τὸ μεσοφόρι καὶ τινες βγῆκαν ὅπως 'βρεθῆκαν.

Εἶχε γεῖναι μεγάλο κακὸ στὴ γειτονιά.

Ἡμεῖς δὲ πλέον εἰχομεν ἀκουμπήσει στοὺς τοίχους
ἐξακρυστάλλιστοι διὰ γέλοιον.

Μᾶς βγῆκαν ὅμως ξυνά.

Καλπαζόντες, — ποῦ στὸ διάβολο ξετρώπωναν — κατέ-
φθαζαν ἐκ τῶν διαφόρων διόδων ἵππεῖς χωροφύλακες, ξι-
φῆρεις, καὶ ἵππεῖς ἀκοντισταὶ μὲ τὰς μακρὰς τῶν ση-
μαιοφόρων Κοζακικὰς λόγχας.

— Στόν τόπο, βοοῦν, δι' ἐνὸς στόματος.

Ποῦ νὰ φύγωμεν, ποῦ νὰ τρυπώσωμεν;

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μᾶς περιεκύκλωσαν.

Ταῦτοχρόνως κατέφθασαν καὶ οἱ πεζοί.

Τούτους ἰδὼν ὁ Κώστας ἐκραύγασε μετ' ἀγανακτήσεως:

— Κορόιδα τῆς φαντασίας, καθὼς σὰς λέν, παραβά-
ρες, τόρα μοῦ 'φθάσατε! Οὐ νὰ μοῦ χαθῆτε ντέ. Κρεῖμα
στὴ κουραμάνα ποῦ τρώτε, Καραμπίνιδες!

Δὲν ἐχρεαζόντο πλείοτε καὶ τὸ κοντακίφ πάταζον
ἐτέθη ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως εἰς ἐνέργειαν.

Τὸν φουκαρὰ τὸν Κώστα τὸν εἶχαν βγάλει ζουμί.

Συνελήφθημεν πάντες καὶ ἐν μέσῳ τῆς στρατιωτικῆς
κουστοδεῖας ὠδηγήθημεν εἰς τὰ μέγαρα τῆς ἀστυνομίας,
ἔπου μᾶς ἐχαϊάρισαν εἰς τὰ ὑπόγεια.

Οἱ τότε Διευθυνταὶ τῆς ἀστυνομίας Δημητριάδιδες
καὶ Βρατσάνοι ἦσαν πράγματι Διευθυνταί.

Ποῦ ἦσο τὴν δεῖνα ἡμέραν, τί ἔκαμες, τί εἶπες καὶ
ἀκόμη, τολμῶ εἰπεῖν, τί ἐφρόνεις μέσα στὸ κεφάλι σου,
τὸ ἤξευρον.

Ἦτο καὶ ὁ μεθ' οὐ συνδιελέγεσο παλαιὸς φίλος κλη-
τὴρ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὅστις καὶ τὴν ἐλαχίστην
φρασίν σου διεβίβαζε εἰς τὸν Διευθυντήν, οὗτος εἰς τὴν
βασιλίσσαν, καὶ αὕτη εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Δὲν ἦσαν τσα-
κνοτσούκαλα οἱ τότε Διευθυνταὶ ἀγόμενοι καὶ φερόμενοι
ὑπὸ τοῦ τυχόντος, οὐδ' ἀπηγόρευον τὸ λωποδυτικὸν ἐ-
πάγγελμα τῶν λοταρτζίδων — μ' ὅλον ὅτι δὲν ὑπῆρχε
τότε, ἀλλ' ὡς ἐν παραδείγματι — καὶ εἶτα ἐπαιζον αὐτοὶ
τὴ λοταρία μετ' αὐτῶν τῶν δῆθεν καταδιωκομένων λο-
ταρτζίδων τὸ Πάσχα κόκκινα αὐγά, ὡς ἐν παραδείγ-
ματι.

Ἦσαν Διευθυνταὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ἦσαν Δρά-
κοντες εἰς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, καὶ ὁ ἐπιτηδεύ-
τερος κλέπτης ἢ μαχαιρωτὴς ἂν μὴ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν,
τὴν ἐπιούσαν ὅμως ἦσαν στὸ φρέσκο.

Δὲν ἦσαν ἐν κοντολογίᾳ οἱ κλητῆρες οἱ τότε συνέται-
ροι τῶν λωποδυτῶν, οὔτε κλεπταπάδοχοι βερουτιανοὶ
κλητῆρες τῆς Πλάκας.

Ἐζῶν ὡς τίμιοι ἄνθρωποι ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθη-
κόντων αὐτῶν.

Οἱ τότε κλητῆρες δὲν ἀνελάμβανον ἐργολαβικῶς τὸ
μποιλίκι τῶν σκύλων, ὅπως αἰσχροκερδίσαιεν, ἀλλ' ἡ-
κολούθουν τὸν βάνυσον μπόγια μὲ τὸ ρόπαλό του, ὡς

Μὰ τόσο μόνο . . . ἀπ' τὴν ὕψηλὴν τοῦ τὴν κορφῇ
Τουφέκι κλεφτουριάς λερῆς δὲ θὰ προβάλλῃ,
'Αλλὰ σιγὰ σιγὰ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ μορφὴ
Κ' ἐκεῖνα τὰ χλωμὰ, μὰ χαρωπὰ τοῦ κάλλη.

Καὶ μέσ' τὴν πλάκα τοῦ νεροῦ τῇ γαλανῇ
Θ' ἀπλώνεται, θὰ τρέμῃ, ἀσκημικὸ λυωμένο,
'Ἡ σὰ Νεράϊδα ὅπου ξαπλωτὸ κινεῖ
Μέσ' τὰ νερὰ τὸν πέπλο της τὸ μαγεμένο.

Δὲ θὰ γυρνοῦμε τὴ ματιὰ 'ς τὸν οὐρανόν·
Θὰ τὸν χαιρόμαστε 'ς τὰ πόδια μας στρωσεῖδι,
Σωστὸ, μὲ τὸ φεγγάρι τοῦ τὸ φωτεινόν,
Γαλαζιο, μὲ παραδείσο, μὰ δίχως φεῖδι . . .

'Απ' τὴν Τρουλίδα τοῦ μαίστρου ἡ πνοὴ
Θὰ φέρνῃ τραγουδάκια, γέλια, καὶ κουβένταις.
Τοῦ κάκου! θάχῃ πιὸ γλυκύτερη ζωὴ
'Ἡ σιωπὴ γιὰ 'μᾶς, τοῦ ἔρωτος λεβένταις!

'Ἡ λίμνη μας, νυφοῦλα ἡμερῇ, λαμπρῇ,
Μὲ ροῦχα γαλανὰ· τὰ ψάρια τὸ προικτὸ της·
Βραχιόλια ἢ καλαμωταῖς· ἐμεῖς γαμπροί·
Κι' ἐσὺ ἡ εὐτυχία της, τὸ ὄνειρό της!

'Σ τὸ ἐκκλησάκι πῶφαγε τὴν 'Αραπιὰ
Κάθε γιορτὴ θ' ἀνάφτουμε καὶ μιὰ λαμπάδα·
Θὰ μ' ἐρωτᾷς γιὰ δόξαις ποῦ διαβῆκαν πιά,
Καὶ στίχους θὰ ὀνειρεύουμαι γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

'Αλλὰ καθὼς θ' ἀρχίζω νὰ παραλαλῶ:
Πατρίς . . . χαμὸς . . . φωτιά . . . τρομπόρια . . . γου-
στανέλα . . .
Θὰ μοῦ κρυφαπαντᾷς, ψαρόπουλο τρελλό:
'Αγάπη . . . ἀστροφεγγιὰ . . . δροσιὰ . . . γαλήνη . . . ἔλα . . .

Καλὰ μοῦ λές· κι' ἡ δόξα εἶνε φτερωτῇ,
'Ἡ νιότη τῶν ἐθνῶν! Νάμουν 'ς ἐκεῖνα τὰ χρόνια,
Παλληκαριὰς ἀητός! . . . Μὰ τάχα κι' οἱ ἀητοὶ
Δὲ θὰ ζηλεύουνε τὰ ἥσυχα τρυγόνια;

Σὲ μιὰ πελάδα, ὦ ἀδερφοῦλά μου χρυσῇ
Τὸ βράδυ θὰ φωλιάζουμε ἀποσταμένοι . . .
Μᾶς 'χώρισαν . . . ἀλλὰ 'ς τὸ ξακουστὸ νησί
Καλοκαιράκι ἀθάνατο μᾶς περιμένει!

Κωστής.

ἄγρυπνοι ἄργοι, ἐπιτηροῦντες αὐτὸν, ἂν καλῶς κατέφε-
ρεν εἰς τοὺς ἀδεσπότους σκύλους τὸν κεφαλοθραύστην.

Ταῦτα ἐν παρεκβάσει.

Μᾶς ἔρριψαν εἰς τὴν κατώγα.

'Ο Διευθυντὴς ἦτο εἰς τ' ἀνάκτορα δίδων ἀνκφορὰν
εἰς τὴν βασιλίσσαν, περὶ τῶν συμβάντων τὴν ἐσπέραν ἐ-
κείνην.

'Ἡ φυλακισίς μας διεδόθη ἀμέσως ἐν τῇ πόλει, οἱ δὲ
συμφοιτηταί μας συναθροισθέντες εἰς τὰ Προπύλαια τοῦ
Πανεπιστημίου—τὰ ἱερὰ τότε καὶ ἀπαράβιαστα, τὰ ὅ-
ποια ποὺς στρατιώτου δὲν ἐμόλυνεν—ἐξελέξαντο ἐπι-
τροπὴν ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Διευθυντῇ καὶ ἀπαιτήσῃ
ἱκετικῶς τὴν ἀπόλυσίν μας.

"Αλλως ἦσαν καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι.

"Οτε ἡ ἐπιτροπὴ κατέφθασεν, ἡμεῖς, ἐπιστρέψαντες τοῦ
Διευθυντοῦ ἐκ τῶν ἀνακτόρων, προανεκρινόμεθα παρ'
αὐτοῦ.

'Επὶ τῇ ἀφηγήσει τῇ ἀληθεῖ τοῦ κωμικοῦ καὶ ἀστείου
συμβάντος, ὁ Διευθυντὴς μᾶς εἶπε ξηρὰ ξηρὰ:

—Εἰσθε, κύριοι φοιτηταί, καὶ μὲ συγχωρῆτε διὰ τὴν
ἐκφρασιν, πρώτης τάξεως μπέρμποι. Εἰσθε διαταρακταί
τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ ὡς τοιοῦτοι θὰ παραπεμ-
φθῇτε εἰς τὸν κ. Μουντζουρίδην, τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως
ἀνακριθῇτε καὶ ὑποστῇτε τὰ τοῦ νόμου. Πολλὰ λόγια
μαζὺ σας δὲν ἔχω. Τί τεκταίνεται, τὰ γνωρίζω ὅλα.
Κρύπτεσθε ὅπισθεν τοῦ δακτύλου σας. Ἡ διαδήλωσίς
σας ἦτο διαδήλωσις ἐναντίον τῆς βασιλείας, ἐναντίον
τῶν καθεστώτων. Θέλετε νὰ κρύψῃτε τοὺς ἀνατρεπτι-
κοὺς σκοποὺς σας ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Γαριβάλδου. Ἀλλὰ

δὲν ζῶμεν εἰς τὸ Μαρόκον. Τὸ 'Οθώρειον Πανεπιστήμιον
δὲν σὰς ἵδρυσεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐν αὐτῷ
ἐκπαιδευόμενοι τὴν πτωσίαν τοῦ ἐπιζητήσητε. Ποιοὶ;
Σεῖς; οἵτινες ὀφείλετε τὸ εὖ ζῆν' εἰς αὐτόν. Τὰς βδελυ-
ρὰς κατὰ τῆς βασιλείας συκοφαντίας σας, τὰς ἀναξίας
ὅλως εἰς ἀκαδημαϊκὸς πολίτας, καὶ μόλις ἀρμοζούσας
εἰς τοὺς ἐσχάτους μαχαίροβογάλτας διαβοήτους τραμπού-
κους τοῦ Ψυριοῦ, οἵτινες ἔχουσι τοῦλάχιστον αἰσθημα-
φιλοπατρίας ἐπάνω των, γινώσκωμεν πόσον. Εἶνε ἀναν-
δρία νὰ ὑβρίζηται μία γυνή, πολλῶ μᾶλλον μία βασι-
λισσα. Ὑπάγετε.

Καὶ οἱ κλητῆρες ἄγριοι μᾶς ἔσυραν εἰς τὴν κατώγα.

Προσῆλθε τότε ἡ πρὸς ἀπελευθερώσιν μας ἐκ φοιτητῶν
ἐπιτροπὴ.

—Τί ἀγαπᾷτε, κύριοι, ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ Διευ-
θυντής.

—"Ἠλοῦμεν νὰ σὰς παρακαλέσωμεν εὐσεβάστως, ἀ-
πὴντησαν οὗτοι, ὅπως ἀπαλλάξῃτε τῶν φυλακῶν τοὺς
ἀδίκως φυλακισθέντας συνφοιτητάς μας, ἐκ μέρους ὅλου
τοῦ Πανεπιστημίου, καθόσον . . .

—'Αρκεῖ, ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ Διευθυντής, κλητῆραις,
πάρτε τοὺς κυρίους τούτους μέσα.

—"Ἐτσι λοιπόν, κύριε Διευθυντάς, αὔριον τὸ βλέπο-
μεν . . .

—Τὰ παράπονά σας στὸν κ. Μουντζουρίδην. Τώρα μέσα—

—Μέσα, ἐπανελάβον καὶ οἱ κλητῆρες, κανάγιδες.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ποσοεξέ.]

Παληάνθρωπος.